

Cunoaște-l pe...

Constantin Brâncuși

Un vis

Băiețelul se numea Constantin și era al cincilea din cei șapte copii ai soților Maria și Nicolae Brâncuși. Părinții lui erau țărani, iar vara îl trimiteau cu oile, la o stână din munții Parângului. Aici adormea sub cerul înstelat și asculta poveștile ciobanilor, iar uneori scotea cuțitașul și cioplea în lemn. Și bunicul, și tatăl lui se pricepeau la acest meșteșug, doar că, pentru Constantin, cioplitorul avea să însemne mult mai mult.

Să ne întoarcem însă în 1883. Dacă cercetăm istoria lumii, aflăm că erupția vulcanului Krakatau din Indonezia, urmată de uriașe valuri numite tsunami, este una dintre cele mai mari catastrofe naturale ale ultimelor secole. În Europa, Antoni Gaudí începea să lucreze la celebra catedrală Sagrada Familia din Barcelona, iar la Milano se deschidea prima centrală electrică. În tot acest timp, în Hobița, un băiețel visa să plece la oraș și să-și facă un rost. Sigur, visul lui nu se regăsește printre cele mai importante momente ale aceluia an, dar avea să schimbe pentru totdeauna istoria artei universale.

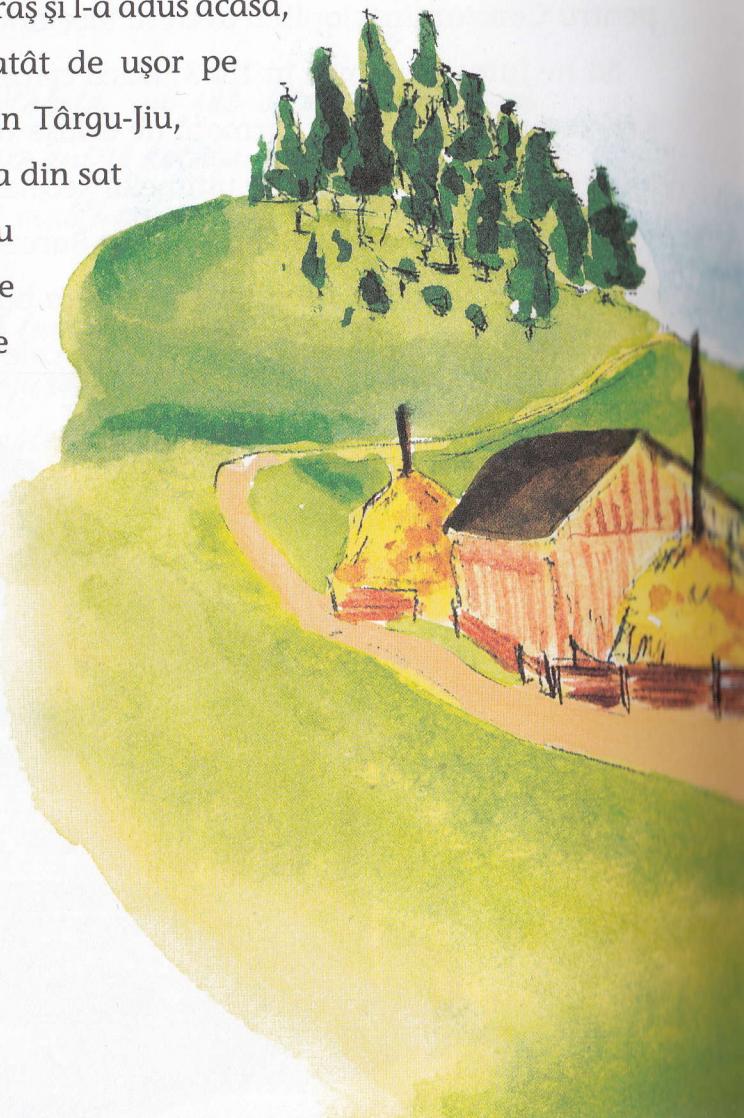

Fuga de acasă

Într-o zi, micul Constantin a lăsat oile să pască și a plecat, fără să spună nimănu, tocmai la Târgu-Jiu. Nu-i vorbă, distanța nu era atât de mare, în ziua de azi o mașină ar ajunge la destinație în jumătate de oră. Dar pentru un băiețel de numai șapte ani, trebuie să fi fost o adevărată aventură!

Îngrijorată, mama a reușit să-l găsească în oraș și l-a adus acasă, dar dorul de ducă n-avea să-l părăsească atât de ușor pe Constantin. După doi ani de la peripețiile din Târgu-Jiu, băiețelul a fugit iar. Era în clasa a II-a la școala din sat și, fiindcă învățătorul l-a certat că scrijelise cu briceagul banca de lemn, a hotărât să plece iarăși de acasă. De această dată, până să fie găsit, apucase deja să intre ucenic la un negustor de butoaie. Pe atunci, nu era neobișnuit ca băieții săraci să lucreze încă de mici.

Adus din nou acasă, Constantin a fugit iar după ce a împlinit unsprezece ani. A intrat ucenic la un „boiangiu”, adică la un vopsitor de pânze. S-a întors acasă după câteva luni doar ca să plece iar, un an mai târziu, la Slatina. Aici a fost, o vreme, băiat de prăvălie: mătura băcănia, cântarea și

NPPC
împacheta mărfuri, socotea restul și, uneori, căra pachetele până la casele cumpărătorilor. Peste încă un an, a ajuns la Craiova, la birtul fraților Spirtaru, unde muncea chiar și 18 ore într-o zi, „să facă avere”, apoi la cârciuma viitorului său binefăcător, Zamfirescu.

